

1833

1. Beh. af Lovf. om Sværnets Ordning.

1834

hedder Netfærdighed, og der er saa mange Magter i Staten til at kontrolere Administrationen, Rigsdagen, Pressen og den offentlige Mening, at den store Frygt for administrativ Vilskaarlighed vistnok maa siges at være et Gjøglebillede, som ikke har saa megen Sandhed. Jeg tror, at jeg har omtalt de fleste Bemærkninger, som ere komne frem fra ærede Medlemmer, og jeg skal derfor, ligesom jeg havde den Ære at gjøre det ved Hørløvsudkastet, kun endnu udtale, hvad jeg betragter som Sværnets Opgave; det findes undertal i selve Motiverne, at den er, at det skal være i Stand til at hævde os Herredømmet i vore egne danske Farvande. Vil man stille høiere Fordringer, saa tror jeg, at man sigter mod et Maal, som ikke kan naas. Indskrænker man sig derimod til det at søge at hævde Herredømmet i vore egne danske Farvande, da er Forholdet det, at disse Farvande ere af en saadan Bestaaffenhed, at en stor Del af de fjendtlige Magters store Skibe ikke ere saa farlige for vore, som man kunde vente. Begrænses man Dybgaaendet i Forhold dertil og bestemmer det navnlig efter Drogdens og den nordlige Del af Middelhavets Dybde, vil man faae Skibe, som ville have et Fortrin i vore Farvande, som de fjendtlige Magters Skibe ikke ville have. Jeg tror, at denne Opgave kan løses, men jeg tror, at der endnu ikke er den Likhed i det danske Folk, som der burde være, til, at denne Opgave vil blive løst, og jeg kan derfor kun gjøre opmærksom paa en Ytring, som min ærede Ven for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Vermees) brugte, da han talte om Sjællands defensive Egenstaber og i den Anledning mindede om, at Provsten ikke er agtede i deres Fædreland. Jeg tror, at dette ogsaa er Tilfældet med de danske Farvande. Deres defensive Egenstaber ere ikke tilstrækkelig anerkjendte herhjemme, men de ere langt mere anerkjendte ude, og jeg maa med Hensyn til vor Flaade sige, at med hvor megen Skierlighed den end omfattes af den danske Nation, er den dog endmere anerkjendt i Udlandet end herhjemme. Jeg skal saaledes minde om et enkelt betegnende Træk, og det er, at den østerrigske Admiral Tegethoff, der kæmpede ved Helgoland, forlangte indskrevet paa den Støtte, der skulde reises til Ære for ham: „For Admiral Tegethoff, for ham, der kæmpede ved Helgoland, for ham, der seirede ved Lissa“. Jeg betragter det som den største Uerkjendelse, der kunde ydes den danske Flaade og den danske Sømands Heltemod, at en fremmed Admiral anerkjender det at have kæmpet

med den danske Flaade for lige saa Meget som at have seiret over en Stormagts Flaade.

D. Hansen: Det glæder mig, af den høitærede Ministers Bemærkninger med Hensyn til Lovforslagets § 3, hvor der tales om Flaadepersonnellets Inddeling i 12 Skiffsafdelinger, at faae ud, at det dog ikke var Meningen i Fredstid at lade sig genere i væsentlig Grad af denne Inddeling, men kun at benytte den i Krigstid. Jeg skulde dog endnu fremdeles være tilbøjelig til at mene, at naar det kommer til Krigstid, lader man sig heller ikke genere af disse 12 Afdelinger. Den høitærede Minister sagde dernæst med Hensyn til et andet Punkt af Vigtighed, som jeg tillod mig at fremhæve før, nemlig den øverstkommanderende Admirals Stilling, at, naar jeg havde bemærket, at det vilde være meget vanskeligt at drage ham bort fra hans Gjerning ved Dragsværftet, netop naar Krigen brød ud, maatte det bemærkes, at, netop naar man satte ham til at kommandere den ene Division af Flaaden, var hans Arbejde paa Værftet forbi. Med Hensyn til dette maa jeg bemærke, at der vil være et Tidsrum af en 8—14 Dage, som vil være af stor Betydning for Landet og Sværnet, i hvilken Tid den Øverstkommanderendes Opmærksomhed skal være delt mellem Skibenes Udrustning paa Værftet og Organizationen af den Flaade, som han skal kommandere, og saa skal han endda yderligere have sin Opmærksomhed rettet paa de Operationer, som han staar i Begreb med at skulle foretage. Dette er for Meget at lægge paa en enkelt Mand, og jeg tror, at det vil vise sig nødvendig at komme bort fra den Tanke, at den øverstkommanderende Admiral baade skal kommandere paa Værftet og tillige kommandere en Del af Flaaden, ja maaste hele Flaaden. Vil man yderligere fastholde, at Direktøren for den tekniske Del af Værftet skal indtage en meget selvstændig Stilling, vil dette ogsaa lede til, at man ikke sætter den øverstkommanderende Admiral til at være Værftets Styver, og man vil maaste snarere fastholde den Situation, som nu er for Flaaden, nemlig at man kommanderer en af Kommandørerne til at være Direktør paa Værftet; denne vil ganske anderledes kunne være stillet sideordnet med den egentlig tekniske Direktør. Men at tage Flaadens øverstkommanderende Admiral og sætte ham ved Siden af Værftets tekniske Direktør paa en saadan Maade, at der stadig vil opstaa Competencestridigheder, og saaledes at man gjennem vidt-